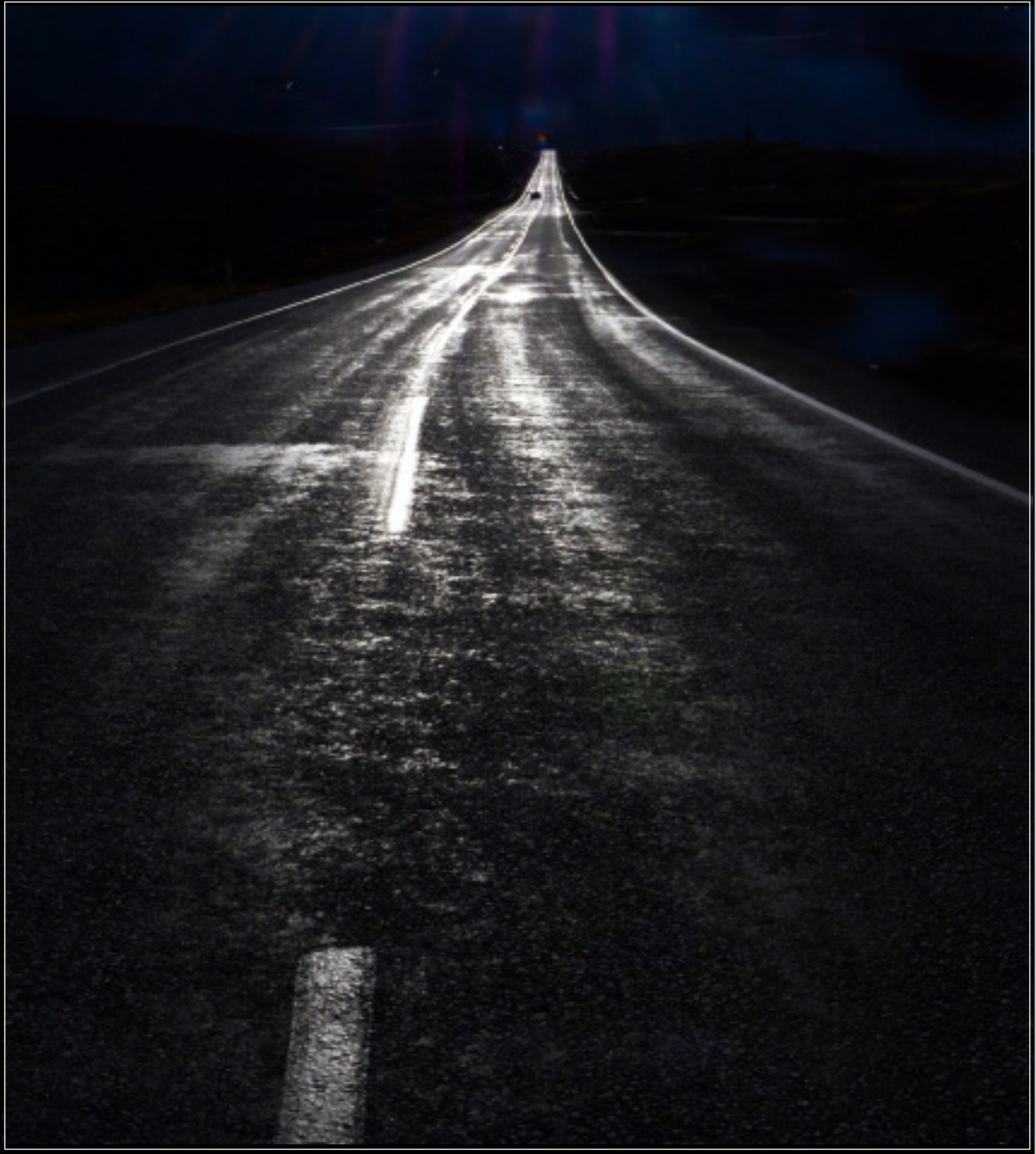

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

◊ Feymanî ◊ Mustafa Sade ◊ Ertuğrul Çoban ◊ Tacettin Şimşek
◊ Kenan Yavuzarslan ◊ Mehmet Pektaş ◊ Ali Kemal Yiğit
◊ Âşık Hazım Demirci ◊ Halit Yıldırım ◊ Mehmet Osmanoğlu
◊ M. Nihat Malkoç ◊ Hacı Musa Tuncer ◊ Yasin Şen ◊ Mehmet Aluç
◊ Zekeriya Çakabey ◊ Osman Gazi Turaç ◊ Tayyib Atmaca

44. Sayı Ekim 2021

• Feymanî

Bağladık

Mangıra çevirip Türk lirasını
Doların onsuna umut bağladık
Diskalifiye edip İslamiyet'i
Elin Lions'una umut bağladık

Haramın küpüne taktık kurnayı
Göle değil çöle sardık turnayı
Unuttuk halayı davul zurnayı
Soysuzun dansına umut bağladık

İslam'ın yolunda yürüdük yan yana
Çıkmadı bu işi baştan anlayan
Toto loto derken altılı ganyan
Yılbaşı şansına umut bağladık

Tarihten utanıp düzelecektik
Zalimin hakkından biz gelecektik
Ali'den Hasan'dan el etek çektik
Alman'ın Hans'ına umut bağladık

Sunuculuk oldu dümbük tereslik
Sanalı şöhreti hepsi bir eslik
Kanunlaştı gitti ateşperestlik
Nevruz'a sinsine umut bağladık

Hayatın mutluluk endişesinin
Bekleyeni olduk gam köşesinin
Ekranada bir reklam fahişesinin
Gözünün lensine umut bağladık

Feymanî fitneler azdıkça azdı
Suçunu yüzüne deyince kızdı
Her zaman yağcılık sanatımızdı
Bugün veryansına umut bağladık

• Mustafa Sade

Klavye Yiğitleri

Bu tuşların altında yatar nice pehlivan
Kimisi sopalıdır, kiminin var itleri;
Yetmişlik dede bile, bir anda olur civan
Sakalının içinde gezinirken bitleri
Aşk bağrını kavurur, klavye yiğitleri.

Gece gündüz aktiftir, odur dostun en hası
Babası ölse bile ekranda tutar yası.
Allâme-i cihandır her şeye var fetvası
Müslüman'a kâfir der, mü'min yapar Hitler'i
Tüm çamları devirir, klavye yiğitleri.

Gönül birliği yapar insanların çoğuyla
Herkesi tanır, bilir; ölüsüyle, sağıyla.
Hiç yerinden kalkmadan işaret parmağıyla
Bir anda çözüverir sorunları, dertleri
Harı, güle çevirir klavye yiğitleri.

PC yoksa telefon artık ona kâfidir
Fark etmez kışında don yırtık, ona kâfidir
Vatan kurtarmak için bir tık ona kâfidir
O eder koordine JİTEM'i ve MİT'leri
Ya vurulur ya vurur, klavye yiğitleri.

Her kim yeni bir parti kursa, sorumlusudur
Bir futbolcu sahada dursa, sorumlusudur
Tahvillere yön verir, borsa sorumlusudur
Tüm gücüyle yönetir dünyadaki KİT'leri
Tuşa vurdukça vurur, klavye yiğitleri.

Kendi için kurduğu dünyasında yozlaşır
Ne kimseyi benimser, ne kimseyle uzlaşır
Takdir eden olmasa bir anda kuduzlaşır
Su bulmazsa yalakta dağdır tüm çitleri
Çifteleri savurur klavye yiğitleri.

A ş k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı • Tayyib Almaca **Yönetmen** • Mehmet Pektaş

Set Amiri • Halit Yıldırım **Afiş** • Yasin Mortaş

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkarara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

44. Sayı Ekim 2021 ISSN-0106417 (edergi)

• Ertuğrul Çoban

Dilim Hasret Kuşanır

Ne kadar şairin var, sevin ey kutlu dilim!
Üstadlar, üstadeler; herkesin var bir pîri.
Keskin kalemleriyle dilerek dilim dilim,
Şiir denen saraya söz yontuyor her biri.

Aprınçor Tigin görse gözleri yaşarırdı,
Bu şair cennetini; bu imge sergisini.
Mecnun Leyla'ya duvak takmayı başarırdı,
Allah verseydi ona bu ender vergisini.

Issık Göl dalgalanır Tanrı Dağı yelinden,
Kamlar bendire vurup okur muydu Sagu'yu?
Orhun da taşar mıydı koşukların selinden,
Balballar kulak verse anlar mıydı agu'yu?

Yüknek'te aşılır mı hakikatin eşiği,
Has Hacıp bilig bilse, Kaşgarlı söz toplasa?
Arı duru kim savar Yunusvârî keşiği?
Toz çıkar heybemizden Molla Kasım coplasa.

Atlarımız kişnese Maverâünnehir'de
Aygır, kısrak fark etmez; şiir, diye kişnerdi.
Yaylalarda, kışlakta, her köyde her şehirde
Kim duysa yırımızı parmağını dişlerdi.

Abay, Çolpan atıştır; türkü çığırır Heyit...
Haydar Baba'nın başı duman duman Şehriyar.
Sözler çürük ipliğe dizilir beyit beyit,
Vahpazade yaşırsa olur muydu bahtiyar?

Her dinleti sonunda kulak çınlar Yesi'de,
Bir mekanik cızırtı kanatır tınısını.
Sunî beslenen kelimeler, can çekişir beside,
Lokman Hekim'i getir, koyamaz tanısını.

Beğeniler coşunca rediflerin meşkiyle
Emojiler uçurur profil civanını.
Ağlar, ağlar kaside, bir türbedar eşkiyle
Nef'i küsüp dağıtır mürettep divanını.

Şîr'i şiir okumak revâ mıdır Ali'ye,
Muhakemeyi geçtim, lügat de mi yasaklı?
Numan, desem kim tanır Solfasollü Veli'ye,
Sözcük yağınlarının ne ruhu var ne akli.

Avnî'yi zehir yedi, Selimî'yi şîrpençe,
Sıhhatli sühanıyla Bâki kaldı Muhibbi.
At kılından yay ile iyi öter kemeçe,
Marazi mazmunların kim olacak tabibi?

Âşıktır bizim Ömer, dertli çalar sazını,
Emrahlar türkü türkü Erzurum'dan Erciş'e...
Kimseler çıkarmasın hazımsızın gazını,
Kendi çöplüklerinde eşinsin şişe şişe.

Bir selam sal beylere Çamlıbel'in erinden,
Göçerler, ferman ferman göçer dağlara doğru.
İyi nazmı tanırım alınındaki terinden,
Dilim hasret kuşanır altın çağlara doğru.

❖ Tacettin Şimşek

İnşaat Takımında Şair

İki saat iki gün gibi uzun gelir mi insana?
Gelir.

“Şeb-i yeldayı müneccimle muvakkit ne bilir
Müptela-yı gama sor kim geceler kaç saat?”

demiş şair Sabit.

Doğru demiş. Doğru demiş de, ne demiş?

Şunu demiş: Gecenin ne kadar uzun olduğunu astrologlarla güneşe bakarak namaz vakitlerini bildirenler bilemez. Sen gecelerin kaç saat olduğunu hastalara sor!

Özetle, hastalar için zaman geçmek bilmez.

Bir de hangi durumda vakit geçmez biliyor musunuz?

Koğuş nöbetinde.

Neden şaşırdınız?

E, tabii askerliğinizi bedelli yapmış, o hâkî giysiyi bir gün bile sırtınıza geçirmemişseniz nereden bileceksiniz?

Korkarım ki, şafak saymayı da genel kültür kabiliyetinden biliyorsunuzdur. Benim gibi kırk yaşına ramak kala askere gidenler, söylemek istediğimi daha iyi anlayacaktır. Eğitim alanında göbeğini yerden toplamak zorunda kalmıştır, sabah spordan tıknafes olmuştur. “Bende nefes darlığı var.” deyip spordan kurtulmaya çalışmıştır. Nöbet yerine uyuklayarak gitmiştir. Tuvalet ve koğuş nöbetlerinde çile doldurmuştur.

Bilenler bana hak vereceklerdir. Askerliğin karanlığı, sporu, mutfak nöbetinde patates ya da soğan soyması, kâmpette yatması filan çok eğlencelidir. Ama koğuş nöbeti var ya, ondan illallah! Horlayanlar, tıslayanlar... İnanmayanlar, bir koğuşa otuzlu kırklı yaşlarındaki elli fosili doldursun ve görsünler. Ben iki kez gördüm. Cinnet getiriyordum neredeyse. Onu dürtüyorum, bunu silkeliyorum, öbürünü uyandırıyorum. Emin olun, iki saatin bana iki gün kadar uzun geldiğini söyleyebilirim.

Bir koğuş nöbetinin sabahında Roketatar Bölüğünün önünde arkadaşlarla çay içeriz. Bir yandan da koğuş nöbetini icat edenin amacını sorguluyoruz.

Genç, hareketli bir çavuş yaklaştı masamıza:

“Tahsin Hoca’yı arıyorum.” dedi.

“Buyur, benim.” dedim.

Candan bir “Hocam, nasılsın?” hitabından sonra

sandalye çekip yanıma oturdu.

“Ben Nazif.” dedi. “Çok memnun oldum. Hemşeriymişiz.”

“Ben de memnun oldum, Nazif Çavuş.” dedim.

“Çay içelim mi?”

Çaylarımızı içtik.

“Hocam, benim işlerim var şimdi. Mutlaka görüşelim. Ben Piyade Bölüğündeyim. Uğrarım inşallah.”

“İnşallah.” dedim.

Ertesi gün tekrar geldi Nazif Çavuş.

“Hocam, dedi, ben inşaat takımının başındayım. Seni inşaat takımına alayım mı?”

Şaşırdım.

“Ben inşaatçı değilim Nazif Çavuş.” dedim.

“Anlaman gerekmiyor ki hocam.” dedi. “Sen ‘he’ de yeter.”

“İyi de, takımda ben ne yapacağım?”

“Hiçbir şey yapmayacaksın, hocam. İnşaatçı minşaatçı uğramayacaksın. Oturup şiir yazacaksın.”

Hâlâ tereddütlü olduğumu görünce,

“Hocam, dedi, nöbetten kurtulmak istemez misin?”

“Nöbet mi?” dedim heyecanla. “İnşaat takımındakiyle nöbet yok mu?”

“Yok, hocam.”

“Yani koğuş nöbeti olmayacak mı?”

“Olmayacak.”

“O zaman tamam. Seve seve gelirim. Taş taşırım, çimento taşırım, harç kararım, karo döşerim, sıva yaparım.”

“Dur, hocam, dur, dedi Nazif Çavuş. Sen şiir yaz! Sadece şiir yaz!”

“Vay be!” dedim. Şiir asker ocağında da saygı görüyormuş. Ne güzel. Ruhun şad olsun üstat! “Bir gün anlaşılır şiir/Ekmek gibi azizleşir” demiştin. Bak, azizleşti işte.

Ertesi gün baktım, nöbet çizelgesinde adım yok. Sevinçten uçuyorum. Nazif Çavuş için dualar ediyorum yürekten. Allah ne muradın varsa versin Nazif Çavuş, diyorum ikide bir.

İki gün sonra geldi Nazif Çavuş.

“Hocam, dedi, hani bir şiir yazıyorlar, baş harflerini yukarıdan aşağıya okuyunca isim çıkıyor ya.”

“Akrostiş mi?” dedim.

“Hay ağzın bal yesin, hocam!” diye coştı. “İşte o.

Bana ondan bir tane yazar mısın?”

Şaşırdım.

“Neden?” dedim.

“Hocam, dedi, nişanlıma mektup yazdım, bir de şiir göndereyim diyorum.”

“Benden ısmarlama şiir mi istiyorsun Çavuş?” dedim.

“O isim çıkan şiirden, hocam, yazarsın değil mi?”

Kafama dank etti o an. Yahu, ben ne saf adamım. Şiir saygı görüyormuş diye sevinmişim. “Şiir azizleşmiş” diye üstada muştı salmışım bir de.

“Yoksa sen beni inşaat takımına kadrolu şair olarak mı aldın?” dedim.

“Öyle deme, hocam, dedi. Hemşerine bir güzellik yapamaz mısın? Bir şiir...”

Güldüm. Çok samimi kerata. Samimi ve sevimli.

“Olur, dedim. Yaz yengemizin adını bir kâğıda, ver, yarın gel, şiiri al!”

O an beynimde bir şimşek çaktı. Bu ısmarlama şiiri yazdıktan yedi buçuk ay sonra sivil hayata dönünce ben bu işten para kazanmayı deneyemez miyim?

Bir genel ağ (internet) sitesi kursam, akrostişler kaleme alsam... Düğün, nişan, nikâh törenleri; doğum günü, sevgililer günü, anneler günü, babalar günü, kadınlar günü, evlilik yıldönümü, yeni yıl gibi özel zamanlar için şiirler yazsam... Davetiyelelere şiirler döşensem... Olur mu olur! Öterse iyi düdük, tutarsa köşeyi döndük! Al sana yeni bir kazanç kapısı!

Nazif Çavuş, nişanlısının adını yazıp verdi: Fahrünnisa Ayşegül Demirkıran. Yirmi yedi dizelik bir şiir yazacağız demek ki. Şiir değil, destan mübarek.

“Birini yazsam olmaz mı, Çavuş?” dedim.

“Hocam, iki adını da kullanıyor, mümkünse ikisi de olsun.” dedi.

“Soyadını isteme ama...”

“Yok yok, hocam. Soyadına gerek yok. Değişecek nasılsa...”

“O hiç belli olmaz, Çavuş.”

“Nasil yani?”

“Evlence görürsün. Bir de bakmışsın ki yengemizin adı Fahrünnisa Ayşegül Demirkıran Özdemir oluvermiş.”

“Bizde öyle şey olmaz, hocam. Delikanlıyı bozar. Hem o kadar isim kimliğe sığmaz.”

“Sığar sığar. O kadar iddialı olma.”

“Ne diyorsun, hocam? Yazacak mısın?”

“İnşallah. Yarın kahvaltıda görüşelim.”

Ertesi gün erkenden damladı Nazif Çavuş. Şiiri alınca ayakları yerden kesildi. Teşekkür teşekkür üstüne. Kaşla göz arasında bir de davranıp elimi öpmesin mi?

“Yapma, Çavuş, dedim. Abartma! Altı üstü bir şiir yazdım.”

“Olur mu, hocam, sen bana dünyaları bağışladın.”

Koşarak gitti.

On gün ortalarda görünmedi Nazif Çavuş. Benim keyfim şahane. Tuvalet nöbeti, koğuş nöbeti yok. Horlamalardan, tıslamalardan kurtulmuşum. Çıldırmanın eşiginden dönmüşüm. Daha ne isterim Allah’tan?

On birinci gün çıkageldi Nazif Çavuş.

“Nerelerdesin, Çavuş, dedim. Ayran içtik ayrı mı düştük?”

“Yok hocam, ondan değil. Mektubumun cevabı bugün geldi. Nişanlım şiiri çok beğenmiş. “Senin şair olduğunu bilmiyordum.” diyor. Her mektubumda şiir istiyor benden. Ocağına düştüm, bir şiir daha...”

“Olmaz, dedim. Sen, şairliği nişanlısı tarafından onaylanmış bir şairsin artık. Bundan sonraki şiirleri kendin yazmalısın.”

Yine de dayanamadım, dağıtım oluncaya kadar iki şiir daha yazdım Nazif Çavuş için.

• Kenan Yavuzarslan

Dört Çıktı

Beş yıl evvel kırılma da pulluğum
Evvelallah sağlam hâlâ kulluğum
Boş binada ses verince dulluğum
Yatak serin yastık taştan sert çıktı

Niyet ettim yeni avrat almaya
Düğün dernek gelin güvey olmaya
Başlayınca kapısını çalmaya
Benim yakın akrabalar tırt çıktı

Konu komşu haber saldım civara
Dedim ilk şart, içmeyecek cigara
Namazı da kılıversin bu ara
Abdest almak hepisine dert çıktı

En nihayet haber geldi birinden
Zengeyleti "Alo" dedim derinden
Neredeyse kalbim çıktı yerinden
O kükredi benim sesim mort çıktı

Ertesi gün simitçide buluştuk
Yalancıkta memnun olduk gülüştük
İki çayla bir simidi bölüştük
Arkasından bir elmalı tart çıktı

Susmayınca masamızın masonu
Gelmeyince soruların bir sonu
Bakışıyla azarladı garsonu
Hanım hanım derken birden hırt çıktı

Kocasını üç yıl önce kaybetmiş
Hünerini soran herkes aybetmiş
Bilmediği dedikodu gıybetmiş
Daha ilk söz, "Ev araba şart!" çıktı

"Altın" dedi, "elli yarım, elli tam
Bir eksige babamı da tanımam"
"Nikâh" dedi, "hem hükümet hem imam"
Allahı var hatun hayli mert çıktı

Üç dakka tamam oldu risale
Beş cümlede izah oldu mesele
Surat sabit, pokerfeyis, kösele
Hatun benden daha eski kurt çıktı

Diyecektim "Benim bundan kârım ne
Dertsiz başa dert almaya zorun ne
Holdim yok, benim yoğum varım ne?"
Diyemedim, dudağımdan pırt çıktı

Soruverdim yüzün biraz buruşuk
Kem küm etti, dili biraz karışık
Biri resmî üçü dargın barışık
Nikâhının şeceresi dört çıktı

Hamur oldu bakışlarım murç iken
Kuma döndü sözlerimiz harç iken
Biraz evvel ortası "r" "Kırç" iken
Çıka çıka bu işten de "Gört" çıktı

• Mehmet Pektaş

Sakar Hoca-I

-Gerçek bir hayat hikâyesinden esinlererek yazılmıştır.-

Bizim hikâye uzun. Anlatmaya en baştan başlasam ya siz sıkılıp okumayı bırakırsınız ya da ben sıkılıp yazmayı bırakırım. İyisi mi ortadan başlamak. İlkokul, ortaokul derken sıra geldi liseye. Babamın beni okutmaya gönlü yok, anamın aklı ermez. Bende de affedersiniz okuyacak maça yok. Gel gelelim dedem... Kendisi mektep medrese görmemiş, elifi görse mertek zanneder. Ama okumaya âşık birisi. Benden büyük üç abim okumayınca ahdetmiş beni illa ki okutacak. Ya seve seve ya da döve döve. Beni kolumdan tuttuğu gibi götürüp ilçedeki yatılı imam hatip lisesine yazdırdı. Köyden ilçeye her gün gidip gelmek mümkün değil, ilçede de başka yatılı okul yok. Yani benim imam olmanın altında başka sebep aramayın. Bana bakıp da işinin hakkını verenlere çamur atmayın. Eğer bizim ilçede ziraat üzerine, elektrik, üzerine, torna, makine, inşaat üzerine yatılı bir lise olsaydı, ben imam değil, ziraatçı, elektrikçi, tornacı, makineci, inşaatçı veya başka bir şey olacaktım.

Ben liseye başladığım sıralar kredili sistem diye bir şey çıktı. Tam benim gibi okumaya niyeti olmayanlara göre... Okuldan çok ilçenin kahvelelerinde vakit geçirmeye başladım. Mezun oluncaya kadar kahvecilerle o kadar samimi oldum ki bazen kahveyi bana bırakıp ufak tefek işlerini görmeye gidiyorlardı. İçtiğim çaylardan, gazozlardan para almıyorlardı. Okul bittikten sonra köyün yolunu tutacağım derken imam olarak doğunun bilmem ne köyüne tayin olmayayım mı?

Tası tarağı topladım, köye vardım. Köy, eskiden farklı bir yerdeymiş, evler bir gece teröristler tarafından yakılınca köyü şimdiki yerine taşımışlar adını da Yeniköy koymuşlar. Köyde öyle bir karşılandım ki sormayın. Köylüler bana doğru gelirken dönüp dönüp arkama bakıyorum acaba arkadan gelen başka biri mi var diye. Türk filmlerinde olduğu gibi köylüler beni atlayıp arkamdan gelene sarılacaklar, ben kollarım açık dikilip kalacağım diye düşünüyorum. Ama gelen giden yok. Bu hürmet bana. Köy odasına buyur ettiler. Çay, kahve, yemek derken akşam oldu. Önce camiye gittik. Namazdan sonra da beni lojmana götürdüler. Meğer köylüler biz köy odasında otururken lojmanı

silip süpürmüşler, her yer pırıl pırıl, eşyalarımı bile yerleştirmişler. Unumu, bulgurumu, mercimeğimi çuval çuval koymuşlar. Yoğurt, süt, peynir bidon bidon... Muhtar işaret parmağını sallayarak:

“Bah hoca evde yemek yapmah yohdir. Köyli olarak karrar almışih, siğe nöbetleşe bakacağik. Her gün birimizin evinde yiyip içecahsan. Yarın sıran bizde. Anladi babo?” dedi. Oğlum Selim kedi olalı bir fare yakaladın dedim. Bir ay kadar yedim içtim, keyfime baktım. Bir ay sonra benim gibi elinde bavulla birisi çıktı geldi. “Ben bu caminin yeni imamıyım.” diyor. İmam sendin bendim derken kavgaya tutuştuk. Köylü araya girdi. Soluğu müftülüğe aldık. Mesele anlaşılmıştı. İlçede bir Yeniköy, Yeniköy’de de Yeniköy Camisi varmış, bir de Kayabaşı kasabasında Yeni Camii varmış. Benim görev yerim Yeniköy Camisi değil, Kayabaşı’nın Yeni Camisiymiş.

Ben camileri karıştırıp Yeni Cami yerine Yeniköy Camisi’ne gittikten sonra Kayabaşılılar toplanıp müftülüğe gelmişler “Camiye imam verin.” demişler. Müftülük “Sizin caminizin imamı var.” demiş. Kayabaşılıların bu ilk gelişi değilmiş, müftü bunlardan yana çok dertliymiş. Kayabaşılılar gelen imamı geçindirmez, imam gitti mi de müftülüğün yolunu aşındırırlarmış. Bir iki ay önce yine Kayabaşının imamı gitmiş. Halk müftünün başının etini yemeye başlamış. Müftü ne zamandır şunların imam sorununu bir halletsem der dururmuş. Resmi yollardan benim geleceğimi öğrenince Kayabaşılılara “Şu tarihte imamınız gelecek.” diye söz vermiş. Ben camileri karıştırınca tarih tutmamış. Kayabaşılılar bu işi gurur meselesi yapmışlar. Bu defa durumu ağaya anlatmışlar. O aralar da seçim yakın. Siyasiler doğu batı, kuzey güney, dağ bayır demiyor, ülkenin dört tarafında cirit atıyor. Bu ağanın konağına da her gün başka partinin yöneticileri gelmiş. Ağa, imam meselesi için siyasetçileri devreye sokmuş. Müftülüğe sabah akşam telefonlar gelmeye başlamış. Müftü işi gücü bırakmış siyasetçilere laf anlatmaya çalışıyormuş. Hakkımda soruşturma bile açmışlar. Biz Yeniköy Camisini paylaşamayan iki imam olarak müftülüğe varınca meselenin iç yüzünü öğrendik. İmam arkadaşım la helalleştirdim, asıl görev yerime dönmek üzere müftülüğün çıkacaktım ki oradaki memurlar:

“Müftü seninle görüşecek.” dediler. “Sana çok öf-

keli aman karşılık verme.” diye de sıkı sıkı tembih ettiler.

Müftü beni görünce renkten renge girdi. Konuşurken hem dişlerini hem yumruklarını sıkıyordu. Ayağa kalktı, tam karşıma geldi.

“Ulan Selim bir aydır senin yüzünden neler çektim? Gözüm üzerinde en ufak bir yanlışını görürsem yakarım seni. Şimdi doğruca Yeni Camiye...” dedi.

Ben bu defa Kayabaşı yoluna düştüm. Yayan yapıldak aç susuz iki günde zor vardım. Kasabanın ismi Kayabaşı ama Dağbaşı denilse yeridir. Kasabaya girdim. Kasaba demeye bin şahit ister. Hepi topu 50-100 toprak dam. Yeni Cami'nin yeni imamı olduğum alnımda mı yazıyor bilmem. Kimse selamımı bile almıyor, herkes sırtını dönüyordu. Kasabada yemek yiyecek tek bir yer yok. Yoldan geldim, açım. Kimseyi de tanımıyorum ki kapısını çalıp ekmek isteyeyim. Ufak bir bakkal dükkânı buldum.

“Ekmek var mı?” dedim. “Yohdir.” dedi. “Peynir?” “Yohdir.” “Zeytin.” “Yohdir.” Çaresiz, iki üç bisküvi aldım hepsi de kurtlu çıktı. Adama geri verecek oldum. Beni dövmediği kaldı. Oradan ayrıldım camiye buldum. Namaz vakti geldi. Şöyle güzel bir ezan okuyayım kasabalının da gönlünü kazanayım, dedim. Üç beş ihtiyar geldi. Namazı kıldık, tespihatı yaptık, arkasında bir dua ettim, üstüne de aşır okudum. Cemaatle musafaha etmek istedim. Sırtını dönen küfreder gibi çıktı gitti. Kala kala bir Topal Hacı kaldı. O da gidecekti, topallığından gidemedi. Koluna girdim:

“Bırak lo!” dedi. İçimden “Ulan ben bunlara ne ettim?” dedim. Altan almaya çalışarak:

“Hacı amca bir kusur mu işledim?” dedim.

Topal Hacı:

“Ula sakın ağamın gözüne görünme. Vallah seni vurur ha!” dedi. Ben bu adam herhalde bunak diye düşündüm. Bizim köyde de vardı böyle birisi. Deli Yaşar derdik, çocuklar kızdırınca “Sizi amcama söyleyeceğim, dayıma söyleyeceğim.” der dururdu. Topal Hacı da beni abisine söyleyecek diye düşündüm. Gülümsedim.

“Tamam tamam. Bu caminin lojmanı nerede?” dedim. Bu arada dışarı çıkmıştık.

“Aha ordadır.” dedi. Bastonuyla caminin az ilerisinde ahır gibi bir yer gösterdi. Gibisi fazla aslında, Topal Hacı'nın gösterdiği yerin kapısını açınca beni içeride koyunlar karşıladı. Koyunları çıkardım. Etrafı temizlerken uyuyup kalmışım. Bir tıkırtı-

la uyandım. Birisi cama vuruyor. Hemen koştum, baktım: Topal Hacı.

“Ne oldu?” dedim. Verdiği cevabın kibarcasını söyleyeyim:

“Elinin körü oldi.” dedi. Meğer sabah namazı vakti gelmiş. Akşamki cemaatle sabah namazını kıldık. Evde bırak yiyecek içeceği mutfak bile yok. Cemaatten birisi davet eder diye ağırdan aldım. Kimse oralı olmadı. Eve gidip tekrar kafayı vurdum. Bu defa kapı gürültüsüne uyandım. Birisi kapıyı vuruyor. Açtım. İki silahlı adam:

“Şehmuz Beg seni çağırır.” dedi.

“Kimmiş o?” dedim. Gür bıyıklı olan ötekine:

“Lo bu agayi tanimir.” dedi.

“Bana ağa da lazım değil paşa da lazım değil. Uykum var, yatacağım.” dedim. Kafasında poşu bağlı olan sırtındaki silahı kafama dayadı:

“Şehmuz Beg çağırır dedik lo!” dedi. Normalde korkmam lazım ama o an uyku semesi:

“O kadar görmek istiyorsa Şehmuz Bey buraya gelsin.” deyivermişim. Gür bıyıklı beni kolumdan tutup asıldı. Poşulu silahın dipçliğini enseme indirdi. Yere kapaklandım. Sonra ayağa kaldırdılar. Silahları belime dayadılar. Düştük yola. Bu arada benim üstümde beyaz atlet, altımda mavi paçalı don var. Hava sıcak olduğundan öylece yatmıştım. Ayaklarımsa çıplak.

Toprak damların arasından ayaklarıma taşlar, dikenler bata bata geçtik. Ne kadar dikkat etsem de bir iki defa da hayvan dışkısına bastım. Kasabanın çıkışında etrafı kale gibi duvarlarla örülü bir yere geldik. Kapıda silahlı adamlar bekliyordu. Yanımdakiler kapıdakilere:

“Aga buni göreceh!” dediler. Kapı açıldı. Avluya girdik. Avluda da silahlı adamlar bekliyordu. Avlunun ortasındaki konağın üst katına çıktık. Teras gibi bir yerde gençten bir oğlan nargile fokurdatıyordu. Beni getiren adamlar sırtımdan ittirdi. Bir iki adım öne ilerlemiş oldum. Canım burnumdaydı. Nereden düştüm buraya diye düşünüyordum. Şehmuz Ağa dedikleri adam ne taraftan gelecek diye bakınıyordum. Zihnimde ise direk Maho Ağa, Zügürt Ağa rolleriyle Şener Şen canlanıyordu. Derdimi ağaya anlatabileceğimi düşünüyordum. Ağa hayal ettiğim gibi birisi çıkarsa köyde rahat edebilirdim. Ben böyle bakınırken nargile fokurdatan oğlan elini uzattı. Bana doğru bakmaya başladı. Kim ki bu diye düşünürken kaşlarını oynatarak bana uzattığı elini gösterdi. Ben de dudağımı ve kaşımı “Ne var, ne diyorsun?” anlamında oynat-

tım. Bu defa oğlan:

“Öp!” dedi. Şaşırılmışım. Yeniköy’e girişte olduğu gibi acaba arkamda biri mi var bu çocuk ona mı diyor diye arkama bakındım. Gür bıyıklı ve poşulu da kaşlarıyla karşımdaki çocuğu işaret ediyordu. Ben bir şey anlamamıştım. Çocuk benden bir hareket gelmeyince:

“Öp lo!” dedi. Cinlerim tepeme geldi. Yine kibarcasını söyleyeyim.

“Hassstır lan!” dedim. Demez olaydım, konakta ne kadar adam varsa başıma toplandı. Beni evire çevire dövmeye başladılar. Meğer Şehmuz Ağa dedikleri o nargile fokurdatan oğlanmış. Ben artık hayatımdan ümidimi kestim. Şahadet getirmeye başladım. Tam o sırada bir adam geldi:

“Ağam gaymakam begimiz geldi.” dedi. Şehmuz Ağa yerinden kalktı, beni dövenlere seslendi:

“De haydi gaymakam begi karşılamaya!” dedi. Adamlar beni bırakıp kaymakamı karşılamaya gittiler. Sırt üstü yattım, kendime gelmeye çalışıyordum. Az sonra kravatlı takım elbiseli adamlar belirdi, bana göz ucuyla bakan ilerideki tahta se-dirlere oturuyordu.

Birisi tiksiniyecek bir şeyden bahseder gibi:

“Bu kim?” dedi. Şehmuz Ağa:

“Bizim caminin yeni imamı.” dedi.

Aynı ses:

“Bu o mu? Şu yanlış camide imamlık yapan... Kaldırın bakayım şunu.” dedi.

Beni sürüyerek misafirlerin karşısına geçirdiler. Ağanın yanında oturan takım elbiseli adam:

“Gelir gelmez burada da mı olay çıkardın? Ne bu halin?” diye beni azarladı. Karşımdakinin kaymakam olduğunu anladım.

“Yok, efendim.” diyebildim. Kaymakam bu defa Şehmuz Ağa’ya döndü:

“Şehmuz Bey, ırz namus meselesi mi yoksa? He-men jandarmaya teslim edelim.” dedi.

Ağa:

“Yok, gaymakam begim öyle bir şey olsa cendermeye zahmet vermeyik evelallah!” dedi. Sonra dışlerini sıkarak: “Bizi tanımır, tanıştık.” dedi.

Kaymakam ayağa kalktı, işaret parmağını bana dikti:

“İmam Efendi bir yanlışını görürsem yakarım. Şimdi Şehmuz Ağa’dan özür dile, sonra da doğru vazife başına...” dedi.

Ağa yine elini uzattı, istemeye istemeye apalaya-rak vardım, elini öptüm. Öptüğüm elinin tersiyle yüzüme bile bakmadan “git” işareti yaptı. Orada

kendimden küçük bir oğlan çocuğunun elini öp-mek yediğim dayaktan daha çok canımı yaktı. Ağ-lamamak için kendimi zor tuttum. Gür bıyıklı ile poşulu beni alıp ite kaka dışarı attılar.

Yalın ayak don atlet eve doğru gelirken gözlerim-den yaşlar süzülüyordu. Eve geldim. Namaz vakti gelmişti. Ağanın adamlarının vurduğu yerler zonk zonk zonkluyordu. İyi kötü abdesti aldım, ezanı okudum. Mihraba geçtim. Farzı kıldirmaya baş-layınca daha fazla kendimi tutamadım. Ağlamaya başladım. Farz bitti, son sünnete geçtim, hâlâ ağ-lıyorum. Tespihat, dua derken benim gözümdeki yaşlar dinmiyor. El Fatiha dedim. Fatiha’yı okuyup elimi yüzüme sürdükten sonra baktım ki benim 3-5 kişilik cemaat da ağlıyor. Önce Topal Hacı son-ra diğerleri boynuma sarıldı.

İkinci vakti geldi. Benim içimin acısı dinmiyor. Başıma gelenleri düşündükçe ağlıyorum. Namaz-da ben ağladım, cemaat ağladı. Akşam ve yatsı da aynı şekilde.

Daha yediğim dayağın yerleri iyileşmeden müf-tülüğe uğrasın diye haber geldi. Gittim. Bir belge-ye imza atmam gerekiyormuş. Adını bul karşısını imzala dediler. Listeyi baştan sona birkaç defa ta-radım ismimi bulamadım. Listeyi veren memura:

“Benim adım yok.” dedim.

“Nasıl olmaz? İşte Selim Sakar.” dedi.

“Ulan ne sakarı, benim soyadım Şahin!” dedim.

Benim başıma gelenler kulaktan kulağa yayılmış. Namım almış yürümüş. Sakar Hoca, aşağı, Sakar Hoca yukarı... Böyle olunca göreve yeni başlayan memur benim soyadımı Sakar sanmış. Sakar oldu-ğumu ben de biliyorum ama bu olay da içime çok oturdu.

Günler geçtikçe ben öyle bir hale geldim ki ca-miyi gördükçe ağlayasım geliyor. Kendimi namaza kadar zor tutuyorum. Bu arada arkamdaki cemaat de gitgide artıyor. Camide görmediğim insanları camide görüyorum. Ben ağlıyorum, cemaat ağlı-yor, ben ağlıyorum cemaat ağlıyor. Çevre köyler-den bile benim arkamda namaz kılmaya gelenler oluyor. Namazdan sonra bir zamanlar benim yü-züme bakmayan insanlar boynuma sarılıyor. Bir Cuma günü hutbedeyken beni ağanın yanına gö-türen gür bıyıklı ile poşuluyu gördüm. Namazdan sonra boyunlarını büküp yanıma geldiler. İki-si de elime sarıldı.

“Biz ettik, sen etme.” dediler. Ağalarının selamı varmış bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

“Ağanın eli tutulmaz.” dedim ama ağadan bir şey

gelmedi. Gür bıyıklı ile poşulu her Cuma namaza gelmeye başladılar. Namazdan sonra da ağanın selamını ilettiler.

Kasabada fırsat buldukça ailemi arıyordum. Terör belası yüzünden içlerinin bir türlü rahat etmediğini biliyordum. Her akşam gözleri televizyondaydı. Bizim buralardan bir haber çıkınca yürekleri ağızlarına geliyordu. Postaneye geliş gidiş bir memurla samimi olduk: Salim. Salim benden 3-5 yaş büyük. Oradan buradan konuşurken memleketimi öğrendi:

“Yahu muhterem benim oralarda bir asker arkadaşım vardı. İsmi İlyas.” dedi.

“Askerliği nerede yaptın?” dedim.

“Ankara’da Etimesgut Zırlı Birlikler...” dedi.

“Şöyle ben boylarda zayıf, burnu kemerli, kaşları biraz şöyle yukarı kalkık.” dedim. Şaşkın şaşkın:

“Nereden bildin?” dedi. İlyas benim abimdi. Tesadüfün böylesi... Memleketin en ücra köşesinde abimin asker arkadaşına rastlamıştım. İlyas abimle, Salim abiyi görüştürdüm. O günden sonra samimiyetimiz daha da arttı. Bir gün:

“Salim abi ben buradan nasıl kurtulurum?” dedim.

“Hiç merak etme, buranın insanı imam geçinmez. En fazla 3 ay sonra seni sepetlerler.” dedi.

Ama işler Salim abinin dediği gibi olmadı. Kasabalı beni çok sevdi. Ağlayan imam diye meşhur oldum. Cemaat, “Seni ölürüz de bırakmayız. Şimdiye kadarki imamlar daha gelmeden gitmeyi düşünüyordu. Senin gibi içten namaz kıldıran görmedik.” diyordu.

Topal Hacı:

“Vallah ben böyle ağlayarak namaz kıldıran imam bir Beytullah’ta görmüşem, bir burada.” diyordu.

Ben bu defa köylü beni bırakmayacak diye ağlamaya başladım. Geceleri kâbuslarla uyanıyordum. Kâbuslarımda ömrümün sonuna kadar burada kalıyordum ve beni buraya gömüyorlardı.

Gel zaman git zaman. Gönlümü birine düşürdüm. Kayabaşı’nın karanlık gecelerinde sevdiğim dilberin hayaliyle aydınlanıyordum. Bendeki değişimi ilk Salim abi fark etti:

“Senin bir derdin var.” dedi.

“Hangi birini söyleyeyim?” dedim.

“Buradan gitmek istediğini biliyorum. Diğerini söyle.” dedi.

Derdimi Salim abiye açtım. Sevdiğim kızla daha bir defa bile konuşmuşluğum yoktu. Bırakın ko-

nuşmuşluğu bakışmamıştık bile. Öyle bir şey yapacak olsam oranın insanı hiç acımaz öldürürdü. Her gün hemen hemen aynı vakitte çeşmenin başına geliyor, suyunu dolduruyor, salına salına gidiyordu. Ben de bir damın kuytusunda uzaktan uzağa onu izliyordum. Onun gelmediği günlerde aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. Adını, sanını, kimin kızı olduğunu bilmiyordum. Anlatırken gözlerimden yaşlar dökülüyordu. İyice psikolojim bozulmuştu, gücüm ancak gözlerime yetiyordu. Vara yoğa ağlıyordum. Salim abi hâlime çok üzül-
dü. Onun da gözleri doldu.

“Kasabalı beni sever, ağayla da aram iyidir. Hele kimin kızımıymış bir öğrenelim. Hayırlısıysa olur.” dedi. Salim abinin boynuna sarıldım.

Ertesi gün postanenin önüne gittim. Salim’le birlikte benim her zaman pusuya yattığım damın kuytusuna geçtik. Beklemeye başladık. Çok geçmeden sevdiğim kız görüldü. Yüreğim güm güm atmaya başladı. Elim ayağım birbirine dolaştı:

“İşte işte geliyor!” dedim. Salim şaşır-
dı:

“Bu mu?”

“Evet, evet bu.” dedim. Kız, çeşmeden bidonları doldurmaya başladı. Salim:

“Sen bunun neyini beğendin, söyle bakayım.” dedi.

O zamanlar kanımızın deli zamanı, rüyalarımdaya ne gördüysem olduğu gibi anlattım. Salim başını sallamaya başladı:

“Ne dersin abi olur mu bu iş?” dedim. Salim yine başını salladı:

“Olur, olur hele sen az bekle.” dedi.

Ben ağzımın suyu aka aka sevdiğim kıza bakmaya başladım. Az sonra kafama lank diye bir şey indi. Acı ile sıçradım. Salim’in elinde bir gübre küreği vardı. Nereme denk getirirse vuruyordu. Bir taraftan da:

“Ulan o benim karım!” diye bağıırıyordu.

Uzun lafın kisası karakolluk olduk. İfade, sorgu sual derken serbest bıraktılar bizi. Sonra ağa karşısına aldı:

“Def olun lo torpağımdan!” dedi.

Daha sonra da kaymakam karşısına aldı:

“Derhal tayin isteyeceksiniz.” dedi. Benim canıma minnet. Sonunda buradan kurtuluyordum.

Devamı gelecek sayıda

Ali Kemal Yiğit-Âşık Hazım Demirci

Demirci-Mübâhî Atışması

Bir yaz günü Âşık Hazım Demirci, Ali Kemal Yiğit'in evine yatılı misafirlige gelir. Bölgede çok fazla sivrisinek olduğundan Ali Kemal Yiğit, Hazım Demirci'ye cibinlik vermek ister. Hazım Demirci, "İstemem." diyerek Ali Kemal Yiğit'in teklifini geri çevirir. Sivrisinekler yüzünden Hazım Demirci, sabahı zor eder. Sinekler onun yemedik yerini bırakmazlar. Sabah kahvaltıda iki âşık atışmaya başlar. Ali Kemal Yiğit'in naklettiğine göre Âşık Hazım'ın şöyle bir huyu vardır. Her sözüne cevap verilmesini ister, sözüne cevap vermeyen adamla bir daha konuşmaz. Aldı bakalım ne demiş Ali Kemal Yiğit ne cevap vermiş, birlikte okuyalım.

Hazım Demirci:

Seni sevdiğimden geldim yanına
Pis tırnaksın atamadım Kemal'im
Sen eşrefsin yakışır mı şanına
Kavga edip çatamadım Kemal'im

Ali Kemal:

Sevgi saygı benim gönül ilacım
Bir verenler on almışlar be dayım
Konuğun tokadı başımda tacım
Mağlup edip şan almışlar be dayım

Hazım Demirci:

Bir ses geldi yer oynadı yerinden
Sinek sesi belli ivez türünden
Farkı yok birinin biri birinden
Kemirdiler yatamadım Kemal'im

Ali Kemal:

Geç vakitte öksürüyün bakmışlar
Kaçan diye üzerine çökmüşler
Sağından solundan filim çekmişler
Kimisini yan almışlar be dayım

Hazım Demirci:

Anlamadım haşaratın sırrını
Vızılıyor bildirmiyor yerini
Yakalasam biliyordum birini
Kovaladım tutamadım Kemal'im

Ali Kemal:

Bura mekân otel değil han değil
Bu bir görev amaçları kan değil
Hiç üzülme tek yalnız sen değil
Nice nice can almışlar be dayım

Hazım Demirci:

Deli Hazım nasıl etsin şaşırıldı
İki sinek öksüz dilim şişirdi
Sabah gelin hanım bir süt pişirdi
Geveledim yutamadım Kemal'im

Ali Kemal:

Der Kemal'im tava delik tas delik
Küllük küllük öksürürsün üstelik
Bakmışlar ki bulaşıcı hastalık
Tahlil için kan almışlar be dayım

❖ Halit Yıldırım

Fırsattan İstida

Efendim, geçen ayki hekâyemiz çok tutulmuş olacak ki mehle kayfesine çıkamaz oldum. Herkeşin elinde birer cep telefonu, ordan açıp açıp okuyorlar ve habire gülüp duruyorlar. Birkaç kari de Atcamaların Tayyib Efendi'ye yazmış:

“Bu İrfani emmi eski kulağı kesiklerden olsa gerek. Bunda daha gün yüzü görmedik ne meseller vardır. Bir tane daha anlatıversin.” diyerekten. O da aradı:

“İrfani emmi sen bir hikâye daha anlat hayırına.” dedi.

Efendim ben Allah'ın garip bir küfecisiyim. Yıllarca bu şehrin zerzevatını, kömürünü, odununu sırtımızda taşıdık. E tabii lafını, sözünü, Allah affetsin dedikodusunu da taşımışız demek ki... Çenemiz düşünce foyamız ortaya çıktı. Muhannetliğe de gerek yok. Zati yüzümüz de yumuşak, lügatimizde “hayır” kelimesi çoktan sizlere ömür... En son rahmetli babam şimdiki bizim hanımından dolayı bu kızını alacaan dediğinde bir cahallık edip “Hayır! Ben bu kızını almam.” diye inatlaşınca ondan yediğim mükellef zopadan sonra bir daha ağzıma ‘hayır’ kelimesini alamadım. Neyse Tayyib Efendi'ye söz verdik, bir tane daha anlatacağız, çare yok.

Tabii bu iş bana accik mesarifli de oluyor. Benim okuma yazmam yok. Eskimez yazıyı okuma gözlüğüne çat pat okuyorum emme onu da yazmayı beceremiyorum. Mecburen ben anlatınca birisinin de yazması gerekiyor. Eskiden beni konuşturup sesimi banda çekerlerdi. Sonra teyipte o bandı çalıp yazarlardı. Şimdi direk bilgisayara yazıyorlar. Hatta bizim torun beni konuşturup telefonda direk yazıya çeviriyormuş. Onu da bilgisayarda düzeltip gönderiyormuş. Ben bu işlerden anlamam. Neyse bizim büyük toruna bi yüzlük ürüşvetinen bu hekâyeyi yalvar yakar bilgisayarda yazdırdık ve Açıkara umum müdürü Mehmet Pektaş Efendi'ye gönderdik...

Gelelim hekâyemize... Geçen sefer de bahsetmiş-tik ya hani İstidacı Sıddık Efendi'den. Ona bizim memlekette Pardon'un Sıddık Efendi de derler. Bu zat memleketin en meşhur istidacılarından birisidir. Onun yazdığı her istida bilakayd u şart reddedilmez, derhal yerini bulur. Kalem çok güçlüdür. Onun eskiden Ağır Ceza Mahkemesinde zabıt kâtipliğinden mütekaid olduğuna dair bir iddia ortada dönse de bunu teyid edecek malumata erişemedim.

Efendim bizim Karacahisar köyümüzde âlim, âbid, zahid Hacı Nöri Efendi nam bir hocamız vardı. Bu zat Cumhuriyet öncesinde Dersaadet'te Sahn-ı Seman Medresesinden icazetliydi ve bizim memle-

kette Batumlu Hafız Medresesinde müderris olarak çalışırdı. Cumhuriyet sonrasında medreselerin kapatılması ve akabinde malum harf inkılabı neticesinde Nöri Efendi yeni yazıyı öğrenmediği için zamanın mürürü kanunisine göre cühela taifesinden addedilerek elindeki icazetleri iptal edildiği gibi vazifelerinden de el çektilmişti. Hatta bu Hacı Nöri Efendi eskimez yazı ile talebe okuttuğu gerekçesi ile birkaç kez tutuklanmış, nezarethanede birkaç gün kaldıktan sonra yapılan tahkikat neticesinde yazıyı öğretmediği sadece kulaktan süveri salatı bellettiği gerekçesi ile suçsuzluğu anlaşılacak serbest bırakılsa da sürekli göz hapsine maruz bırakılmıştı.

Hacı Nöri Efendi bu takibattan bunalmış olacak ki birkaç sene sonra göçünü yüklediği gibi köyüne taşındı. Lakin Alaman Harbi esnasında memlekette yaşanan kıtlık neticesi halk perişandı. Geldi İsmet kalktı kismet lafı artık dillerden düşmüyordu. O dönemde her şey karneye bağlanmıştı. Ekmek karne ile, gaz yağı karne ile, şeker karne ile...

Efendim bizim Hacı Nöri Efendi de gaz yağı alabilmek için bir gün köyden kalkıp şehre gelmiş. Sormuş soruşturmuş, gaz yağı için karne alması gerektiğini söylemişler. Onu da Vilayet makamından veriyorlar.

Hacı Nöri Efendi de doğruca Vilayet'e gitmiş ve oradaki kâtiplerden birisine:

“Efendi ben Karacahisar karyesinde mukimim. Gaz yağı alacağım. Bana karne verin.” demiş.

Kâtip Efendi:

“Hacı Efendi karne alabilmek için istida yazman gerekir.” deyince Nöri Efendi:

“Ben yeni yazı bilmem. Yani okuyazar değilim.” demiş. Kâtip homurdanarak:

“Git bir istidacıya yazdır.” demiş ve onu başından savmış.

Nöri Efendi mecburen oradan çıkıp Saathane'ye doğru elindeki bastonu ile yürümeye başlamış. Ben de o sırada bir yere odun götürmüş geri dönüyordum. Yolda Hacı Nöri Efendi ile karşılaştım. E beni de okutmuşluğu var. Hemen elini öptüm. Hâl hatır sordum ama canının sıdkın olduğu belli oluyordu.

“Hocam sizi pekiyi görmedim. Hayırdır bir sıkıntınız mı var?” diye sordum. Hacı Nöri Efendi bana:

“İrfani evladım, gaz yağı alacaktım. İstida yazdırmam gerekiyormuş. Kime yazdırsak acep?” dedi.

Ben de gülerek:

“Aman be hocam dert ettiğin şeye bak? Gider Pardon'un Sıddık Efendi'ye yazdırırız. Onun kalem de kelamı da çok güçlüdür. Biraz nakıs biridir ama iste-

diği parayı verince onun yazdığı istidadının önünde kimse duramaz.” dedim.

Neyse beraberce Saathane'nin karşısında bulunan amele kayfesinin önünde kollarında siyah koluğu, başında İngiliz silindir föteri ve Alaman usulü Hitler tipi kesilmiş bıyıkları ile Sıddık Efendi'yi bulduk. Birisine istida yazıyordu. Bir de baktık ki bu adam bizim köyden Pinti Rıza... Hoşbeşten sonra yanlarına oturup mecburen bekledik.

Pinti Rıza'nın istidası bitti. Sıddık Efendi, daktilodan kâğıtları çıkarıp Rıza'ya uzatırken “Borcun on kuruş.” deyince Rıza boşboğazlık edip:

“Sıddık Efendi sana helalinden beş kuruş vereyim. İki şık şık bir tık tık on kuruş olmaz.” demez mi?

Sıddık Efendi birden ayağa fırladı ve Rıza'ya uzattığı kâğıdı bir anda parça parça etti ve ona:

“Madem yaptığım iş iki şık şık bir tık tıktan ibaret de sen niye yapmadın? Sana istida mistida yok. Değil on kuruş, on kaime de versen senin için tek harf yazanın anasını avradını...” diye bastı küfürü.

O esnada ortalık bir anda karıştı. Sıddık Efendi ile Pinti Rıza yumruk yumruğa girdiler. Bu arada daktilo masası devrildi. Yazı makinesi kırıldı. Araya girdik ama olan olmuştu bir kere. Neyse Rıza'yı oradan uzaklaştırdık. Biz şimdi ne yapacağız diye birbirimize sorarken Sıddık Efendi bize ters ters bakıp:

“Sizin hacetiniz neydi?” diye sordu.

Süklüm püklüm yanına yaklaştık.

“Sıddık Efendi bu kişi karyemizden âlim, fazıl bir şahsiyet olan Hacı Nöri Efendi'dir. Lakin eskimez yazıdan gayrini okuyup yazamaz. Gaz yağı almak istiyor. Vilayet'ten karne alacağın demişler. Vilayet'ten de istida yazdır demişler. Alıp size getirdim.” dedim.

Sıddık Efendi bir bana bir Nöri Efendi'ye baktı.

“Siz deminki Rıza'nın köylüsüydünüz değil mi?”

Birbirimize baktık. Pinti Rıza'nın yüzünden bu adam bizim istidayı da yazmayacak gibiydi.

“Sıddık Efendi sen ona bakma. Biz onunla köylüüz ama ona bizim orada Pinti Rıza derler. Biz borcumuz neyse peşin öderiz. Pazarlık yapmayız.” dedim.

Sıddık Efendi:

“Bakın istidanızı yazardım amma makinem tamir istiyor. Elimle yazarım lakin yedi buçuk kuruşunuzu alırım. Eğer yazdırırsanız parayı şuraya tek tek sayın. Yoksa yazmam.” dedi.

Hacı Nöri Efendi hemen kesesinden yedi buçuk kuruşu tek tek sayıp Sıddık Efendi'nin masasına bıraktı.

Sıddık Efendi'nin asık suratı bir anda değişivermişti. Gülerek sordu:

“Hacı Efendi gerçekten medreseli misin?”

Nöri Efendi utana sıkıla:

“He evlat, bir zamanlar öyleydi. Müderrislik etmişliğimiz de vardı lakin inkılaptan sonra bunların hükmü kalmadı. Bir günde cühela taifesinden oluverdik.”

Sıddık Efendi bir müddet düşündükten sonra tekrar sordu:

“Yeni yazıyı hiç mi öğrenmedin?”

“Sadece adımı yazarım, o da imza olsun diyerek. Parmak basmak ağrıma gidiyor.” dedi.

Sıddık Efendi'nin neşesi yerine gelmişti. Gülerek sordu:

“Öğrensen ne kaybederdin? Bak on kuruşluk istida için benim gibi ayaktakımına ağız eğiyorsun.”

Hacı Nöri Efendi derin bir iç geçirdi:

“Aman evladım o nasıl söz, estağfurullah. Lakin inatlaştık bir kere. İkide bir eski yazı okutuyor diye karakola götürüldük. Müdde-i umuma, müstantiğe ifade verdik. Sürekli peşimizde adamlar dolanıyor. Şehri terk edip köyümüze göçtük. Bu yüzden inatlaştık, yeni yazıyı okumadık.”

Sıddık Efendi bir kâğıt uzatarak:

“Madem sadece adını yazıp imza atıyorsun. Şu kâğıda elimle gösterdiğim yere adını yaz. Üstünü ben doldurayım.” dedi.

Nöri Efendi kâğıdın en alt sağ köşesine adını yazıp üzerini karaladı. Sıddık Efendi de kafasını sağa sola salladıktan sonra başladı yazmaya. Nerdeyse kâğıt dolmuştu.

Nöri Efendi:

“Evladım bir litre gaz yağı için bu kadar lafa ne gerek var?” diye sordu.

Sıddık Efendi:

“Hacı Baba ben herkese böyle uzun istida yazmam. Seni sevdim. Başkasına olsa bu istidayı yirmi kuruştan aşağıya yazmam. Bana çok dua edersin.” diye mukabele de bulundu.

Neyse uzun etmeyelim Sıddık Efendi istidayı güzelce katlayıp bir zarfın içine koydu. Biz zarfı aldığımız gibi ayağa kalktık ama Sıddık Efendi bize:

“Zarfı açmadan direk vilayet kâtibine verin. Eğer zarfı açarsanız Vali Efendi istidanızı yırtar atar. Aman deyim zarfı açmadan götürün. Ben üstüne “Zata mahsustur” diye yazdım. Şayet kâtipler açmaya kalkarsa da itiraz edin. Yoksa bu herifler sizin işi savsaklarlar. Ürüşvet almadan da Vali Bey'e istidanızı ulaştırmazlar. Sen âlim, fazıl bir adamsın. Ürüşvet mi vereceksin bu yaşta on paralık gaz yağı için!”

Biz “tamam” deyip Vilayet'e doğru yürüdük. İstidayı Vilayet kâtibine verdik. Adam bize ters ters bakıp:

“Zarfin üstüne “Hususidir, zata mahsustur” yazmışsınız. Hayırdır?” diye sordu.

Nöri Efendi:

“Kâtip Efendi, istidamızı Vali Bey’e direk arz etmemiz lazım. Ondan öyle yazdırıldı.” dedi.

Kâtip itiraz edecek olsa da Nöri Efendi:

“Maruzatımız şahsa mahsustur. Zarfı açmadan ulaştırın.” diye resti çekti.

Kâtip homurdanarak zarfı alıp içeri girdi.

Nöri Efendi de kulağıma eğilip:

“Sıddık Efendi haklıymış. Namussuz kâtip, ürüşvet alamadım diye nasıl da homurdanıyor? Ulan ben adama ürüşvet verir miyim?” dedi.

Neyse aradan beş dakika geçti geçmedi ki kâtip koşarak geldi:

“Vali Bey derhal ikinizi de görmek istiyor.” dedi.

Biz birbirimize baktık. İçeri girerken Nöri Efendi: “Sıddık Efendi’nin keliması bayağı güçlüymüş. Bak Vali Bey bizi huzura çağırırdı.” dedi.

Huzura girer girmez Vali Efendi ayağa fırladı ve elindeki kâğıdı sallayarak:

“Bu istida kimin? Nöri hanginiz?” diye bağırdı.

Hacı Nöri Efendi gayet kendinden emin bir şekilde:

“Benim efendim.” dedi

Bu cevap üzerine Vali Efendi elindeki kâğıdı Hacı Nöri Efendi’nin suratına çarptı:

“Utanmaz adam, ahlaksız! Yaşından, başından, saçından, sakalında utanmaz mısınız? Rezil herif!” diye bağırdı.

Vali Bey o kadar sinirlenmişti ki yüzü kıpkırmızı olmuştu ve bağırırken boğazındaki damarlar oklava gibi şişmişti. Ben içimden “adam bizi dövecek ellam” diye düşünürken Hacı Nöri Efendi:

“Gaz yağı istemek ayıp mı Vali Bey? Siz ne demek istiyorsunuz? Bu yaşma kadar böyle hakaret görmedim. Ben nezdinizde cahil olabilirim ama Dersaadet’te medrese tahsili yapmış eski bir müderrisim. Bana böyle bağıramazsınız. Ben istibdatta ve İttihatçıların zamanında bile böyle bir hakarete maruz kalmadım. Teessüf ederim.” diye çıktı. Bu okuryazar kısmı pek de bir hadsiz oluyor ama işin ucu kötü. Ben Hacı Nöri’nin kolundan sarsıp susturmaya çalışırken bir de baktım ki bizim Vali de suspus oluverdi. Deminden beri köpüren adam bir anda duruluverdi ve derin bir taaccüple yüzümüze uzun uzun baktı.

“Sizin okuryazarlığınız yok mu?” diye sordu.

Hacı Nöri Efendi sert bir şekilde cevap verdi.

“Biz yeni yazıyı bilmeyiz. Eskimez yazıyı okuryazarız.” Vali bu söz üzerine tekrar sordu.

“Peki bu istidayı kime yazdırdınız o zaman?”

Bu defa ben araya girdim ve gayet naif bir üslupla:

“Sayın Vali’m okuryazarlığımız olmadığı için İstidacı Sıddık Efendi’ye yedi buçuk kuruş mukabilinde yazdırdık.” dedim.

Vali, odanın içinde bir iki tur attıktan sonra tekrar sordu:

“Peki size yazdığını okumadı mı?” İkimiz birden:

“Okumadı.” dedik. Vali yine sordu:

“Peki birisine okutmadınız mı?” Hacı Nöri Efendi:

“Efendim istidayı zarfa koydu, ağzını yapıştırdı ve üzerine zata mahsus yazdığını, zarfı açtırsak sizin kızacağınızı ve hatta kâtiplerin de zarfı açmaması için dikkat etmemizi söyledi.” Vali yine sesini yükselterek sordu:

“O da niyeymiş?” Nöri Efendi:

“Efendim, ‘Kâtipler zarfı açıp okurlarsa ürüşvet vermeden işinizi yapmazlar, ama istida Vali Bey’in eline geçerse derhal işinizi halleder.’ dedi. Biz de kâtiplere zarfı açtırmadan size ulaşmasını sağladık. Ben bu yaştan sonra kimseye ürüşvet veremem.” dedi.

Bu arada Vali Bey yanımızda bekleyen kâtibeye:

“Duydunuz mu Kâtip Efendi? Bu işten sonra sizin de canınıza okuyacağım.” dedi. Sonra bize dönerek “Şimdi okuyayım da dinleyin bakalım yazdırdığınız istidayı.” Başladı okumaya:

“Vilayet Makamına

Şehrimiz günden güne büyümekte, genç nüfusumuz artmaktadır. Yaşanan kıtlık ve Alaman Harbî’nin dünya iktisadı üzerine yaptığı menfi tesir yüzünden ticaret hayatı felç olmuştur. Bunun yanında fakru zaruret yaşayan ve geçtiğimiz dönemdeki Cihan Harbi neticesi ersiz kalan kadınlarımız ve kızlarımızın ırzı tehlikedir. Bir kuru ekmeğe muhtaç duruma düşen bu biçarelerin himayesi şarttır. Bu arada yine bu fakru zaruret yüzünden evlenemeyen gençlerin ihtiyaçlarını gidermek de elzemdir. Bu yüzden ilimizde faal bulunan ve Yanığın Hanimin işlettiği umumhane ihtiyaca cevap veremediğinden bir yenisinin açılması için şahsıma gerekli izin ve ruhsatların verilmesini arz ederim.

Karacahisar karyesinden eski müderris El Hac Nöri Efendi.”

İkimiz de duyduklarımıza inanamadık. Utancımızdan yerin dibine geçmek istemiş, Vali Bey’in yüzüne bakamaz hâle gelmiştik. Tevekkeli adam deminden beri bize boşuna bağırıp çağırılmıyormuş.

Hacı Nöri Efendi bir anda oracığa yığılıverdi. Adama neredeyse inme inecekti. Hemen su getirip eline yüzüne serptiler ve birkaç yudum içirdiler. Hükümet tabibini de çağırıldılar.

Bu esnada Vali Bey polis müdürünü çağırıp Sıddık Efendi’nin derdest edilip derhal huzura getiril-

mesini emretti. Biz Hacı Efendi'yi sakinleştirmeye çalışırken yarım saat geçmemişti ki Sıddık Efendi iki polisin arasında içeri girdi.

Vali Bey ona bağırdı çağırdı ama Sıddık Efendi:

“Efendim benim suçum nedir? Bu adamları ben de bugün gördüm. Daha evvel ne gördüm, ne bilirim. Bunlar üç kişiydiler. Birisi istidayı yazınca parayı vermek istemedi. Kavga ettik. Bunlara kızdığım için bu istidayı şart olsun ben yazmadım. Ben yazsam daktilo ile yazarım. Kavga esnasında bunlar daktilomu kırdılar. Bu dilekçeyi bu adam kendi el yazısıyla yazmış. Yazısı çok bozuk olduğu için bana daktilo ettirmek istedi... Baktım ki umumhane açmak için ruhsat istiyor. Neüzü billah ne günlere kaldık dedim. Ben böyle adi bir evraka el süremem dedim. Israr edince baktım imzasını atmamış, şuraya imzanı karala dedim. Altında imzası var. İmzadaki yazı ile istidadaki yazı bire bir aynı. Bu yazı müteferrikan ve acemice yazılmış bir yazıdır. Hatta ben bu utanmaz adamın elindeki yazıyı kimse okumasın diye bir zarfa koydum ve bu istidayı kimse okumasın diye zata mahsus diye yazdım ve bunlara da “Aman bunu kimseye okutup da rezilliğinizi faş etmeyin. Kâtiplere bile okutmayın. Memlekette fesada sebep olmayın diye tembih ettim. Zarfın üzerindeki yazı şahsıma aittir. Göreceğiniz gibi benim yazım gayet düzgün bir el yazısıdır. Buradan her iki yazıyı mukayese edebilirsiniz efendim. Bütün esnaf ve kayfeci de olaya şahittir.” demez mi?

Hacı Efendi, Sıddık Efendi'ye elindeki baston ile öyle bir vurdu ki Sıddık Efendi ağırlık tutmuş tavuk gibi kendi etrafından bir iki tur atıp oracığa yağıldı. Kafasına on beş dikiş atıldı. Haklı iken haksız olmuştuk. Mahkeme Sıddık Efendi'yi haklı bulduğu gibi Hacı Nöri Efendi'ye altı ay mapusluk ve 350 kaime ceza kesti. Allah'tan bana acıdılar da olayla ilgimin olmadığından beraatıma hükmedildi.

Nöri Efendi altı ay içeride yattıktan ve para cezasını ödedikten sonra altı ay daha yaşadı. Ellerine titreme gelmiş. Gaz yağı lambasını düşürdüğünden evi barkı yanıp kül oldu kendi de dumandan zehirlenerek ahirete irtihal etti.

Sıddık Efendi ise aldığı para ile kendisine bir arzuhalci dükkânı tuttu ve makinesini tamir ettirdi. Fırsattan istida ederek pardon istifade ederek bu işten kârlı çıktı ama lakin olan bizim Hacı Nöri Efendi'ye oldu.

• Mehmet Osmanoglu

Dostluk Maçı

İşte tarihi bir an, nefesler tutuluyor büyük final maçına hepiniz hoş geldiniz az önce açıklandı takımların onbiri serbest ile hecenin kapışması, bildiniz

hececiler sahaya aynı hizada çıktı serbestçiler dağınık mevkiler darmaduman amigoların sesi tribünleri yıktı düello fitilini ateşliyor durmadan

serbest takım çok rahat kadro geniş nasılsa kaleden santrafora her mevkide bir yığın lâkin açık verirler ani bastırılırsa bloklar arasında uçurum var bildiğin

sanki sinmiş birazcık hececiler köşeye tedirgin mimikleri sinirleri gerilmiş kadrosu çok sınırlı, ihtiyaç var yedeğe bir kırmızı kart yerse işte pek müşkil bir iş

ve ilk vuruş yapıldı başladı müsabaka hece sağdan bindirip ilk atağını yaptı bir orta yapıldı ki orta değil bazuka keskin bir kavisle top ters yönden taca çıktı

ani bir top kaybıyla serbestçiler atakta şimşek hızıyla sanki geçildi orta alan bir rüzgâr uğultusu yankılandı kulakta belli belirsiz gölge altıpas'ta kaybolan

ne de olsa hecede ortalama yaş yüksek kondisyon yetmez gibi maçı tamamlamaya ayaklara dolaşır sanki her yerde tümsek başlar dizlerde sızı, ramak var ağlamaya

beş sıfır yenik başlar doksan dakkalık maça sağlı sollu bindirir lâkin bir gol atamaz iflahını kurutur bu kör kovalamaca son düdük çaldığında belini doğrultamaz

skor tabelasına centilmenlik yazıldı kim kimi hırpaladı gizli çekim muamma fitneci beyzadeler kasım kasım kasıldı kavidir dostluğumuz onlar bilmezler amma

• M. Nihat Malkoç

Yetti Gari

İhanetler bini aştı
Yetti gari, yetti gari...
Taş çatladı, sabır taşı
Yetti gari, yetti gari...

Hakikate çatanlar var
Yan gelip de yatanlar var
Vatanını satanlar var
Yetti gari, yetti gari...

Çapulcunun kanı bozuk
Yaladığı kemik azık
Yazık bu ülkeye yazık!...
Yetti gari, yetti gari...

Od'a odun taşıyorsın
Yaramızı kaşıyorsın
Fitne dolu aşıyorsın
Yetti gari, yetti gari...

Akrep gibi sokarsın sen
Laşe gibi kokarsın sen
Yürekleri yakarsın sen
Yetti gari, yetti gari...

Ermeni'nin dölüsün sen
İhanetin çölüsün sen
Hakikatte ölüsün sen
Yetti gari, yetti gari...

Kemik için atar takla
Yaptıkları sığmaz akla
Ağzında ıslanmaz bakla
Yetti gari, yetti gari...

Kan bürümüş gözleriniz
Nefret dolu sözleriniz
Kapkaranlık yüzleriniz
Yetti gari, yetti gari...

Ey vicdanların karası!
Ey yüreklerin yarası!
Şer ateşinin çırası
Yetti gari, yetti gari...

• Hacı Musa Tuncer

İrahmat Ola

*Bir yaşlı dedenin yeni yetme çocuğa birebir
söyledikleri. Dodağından ne çıktıysa o.*

Olen çocuk savılasın ilehe
Atana, dedene ırahmat ola
Göynümü hoş edip sevindirdin ya
Yedi ecdedine ırahmat ola

Eşşeg inadlığın olsa da bazi
Olsun! Niyapalım razıyım razı
Elmüslüm seyrine çekiyom nazı
Seni böyüden ırahmat ola

Gafam defter da'al adın neydi?
Dur hele sen deme Murtaza mıydı?
Yogsa Ali miydi, Ürüdem miydi?
Adı sehebine ırahmat ola

Gusura galma ha yaşlandığ yavrım
Esgiden heç bögle değeldi tavrım
Azıcığ yekinsem dönüyo nevrım
Dutup yörüden ırahmat ola

Hangı megdebdesin gaçda okuyon?
Niye melul melul, pel pel bakıyon?
Altına mı eddin bir hoş kokuyon?
Gara könçeğene ırahmat ola

Bizim behrimizde tilifon yogdu
Amma çermen çeşit oynunna çoğdu
Şindik cin icadı bişedler çığdı
Nedek Kör Ebe'ne ırahmat ola

Dudmuyam ben seni gene gel emi?
Gayrı son limana yağlaşdı gemi
Gözlerim feymedip seçmiyo hemi
Azâbi emmine ırahmat ola

• Yasin Şen

Biontech

Biyontek
 Âlem tek
 Her bir çift
 Olur tek

Tek tek gel
 Tut bir el
 Dünyada
 Su ol ak

Sensin bir
 Haydi gir
 Bil kendin
 Sona dek

Birdir Hak
 İşe bak
 Bir gönle
 Tohum ek

Sen nedir
 Ben nedir
 Fikreyle
 Ten nedir

Can cana
 Sen bana
 Selâm ver
 Cânâna

Sev sevil
 Hem eğil
 Kendini
 Fânî bil

Aşk aşka
 Yok başka
 Gir gönle
 Gir köşke

Türkovak
 Sinovak
 Encâm ne
 Hâle bak

Biyontek
 Âlem tek
 Bir kalbe
 Sevinç ek

• Mehmet Aluç

Fazlasını Ben Diyemem

Kendimi size anlatmak ne kazandırır bilemem
 Bende olan neler varsa fazlasını söyleyemem
 İster bir yararı olsun isterse az da olmasın
 Gönül defterine bakıp fazlasını ben diyemem

Umudu hiç kesilmemiş sevdiğine kavuşmamış
 Sevdiğine canım demiş canda huzuru bulmamış
 Yüzü soğuk mudur acep yârin aşkı anlamamış
 Gönül defterine bakıp fazlasını ben diyemem

Soğuk kış günleri ne ki ayazda kapıda bekledim
 Aç kapıyı dondum dedim sesimi iletemedim
 Sevdiğim sensin dedim insafını göremedim
 Gönül defterine bakıp fazlasını ben diyemem

Yazdım zalimliğini ben gönül defterime bir bir
 Severken galiba aşkım ona geldi zahir fakir
 Gönülüm aşkla çok zengindi parasızdım gördü hakir
 Gönül defterine bakıp fazlasını ben diyemem

Kul Mehmet'im sevdim lakin bu iş hiç olmadı
 Ben boş bardağa doldurdum boş bardak bunu almadı
 Bu aşkım ne bana oldu ne ona oldu hiç uymadı
 Gönül defterine bakıp fazlasını ben diyemem

❖ Zekeriya Çakabey

Rehberlikçiye Rehberlikçi

Bende bir rehber öğretmen hastalığı başladı, iki sö-
zümün bir başı:

“Rehberlikçi olmadan hiçbir şey olmaz. Bana ma-
tematikçi değil, edebiyatçı değil önce rehberlikçi ve-
rin”

Gene de diyorum, rehberlikçi olmadan hiçbir şey
olmaz! Bunu derken de düşünmeden edemiyorum
çocuğa veya öğrenciye rehberliği yalnızca öğretmen-
ler mi yapacak? Aile bunun neresinde? Ya toplum,
yani çevre? Emsal teşkil edecek örnek insanlar ne-
rede? Her öğretmen bir rehber, bir rol model olmak
zorunda değil mi? Gerçekte bir çocuğun etrafında
hepimiz bir rol model olmalı değil miyiz? Ne kadar
rolümüzü iyi oynayabiliyoruz? Durum çok karışık...
Deveye “Boynun niye eğri?” demişler.”Nerem doğru
ki?” demiş. Bizim ki de o hesap.

Milli Eğitim’de müdürü görürüm:

“Bir derdin var mı?” der.

“Evet, rehberlikçi...” derim.

Müdür yardımcısını ziyaret ederim.

“Bir ihtiyacın var mı?” der.

“Rehberlikçi” derim.

Şube müdürüne rastlarım:

“Bizlik bir şey var mı?” der.

“Rehberlikçi.” derim.

Şef sorar:

“Bir derdin var mı?”

“Rehberlikçi bir öğretmen.” derim.

Sanki rehberlikçi gelecek, açacak kafatasını, bir
gencin hedefini millî ve manevî duygularını koyu-
recek oraya. Gel zaman git zaman atama dönemi gel-
di, sonuçlar açıklandı. Aşırı ısrarım kendini göster-
miş ki bize askerlik görevini yapan benim tabirimce
rehberlikçi, rehber öğretmenlerin deyişle psikolo-
jik danışman, verildi.

Dört gözle bekliyoruz, şu rehberlikçimiz gelse de
başarısızlığı betonla toprağa gömer gibi gömsek...

Öğretmen gelmeden biz odasını hazırlattık: Güzel
bir masa, yarım döner koltuk, telefon, bilgisayar...

Ne isterse tamam! Yardımcı personellere tembih
ettik “Aman yanlışlık olmasın!”

O uzun bekleyişin ardından öğretmenimiz geldi.
Uzun boylu, etine dolgun, yakışıklı bir delikanlı.
Dıştan baktığın zaman rol model olur. Ya iç dünyası,
eğitime bakışı, insanları değerlendirişi?

Aldık odaya, izzetler ikramlar... Tüm arkadaşlar el
üstünde tutuyor. Öğleğin güzel bir yemek yedirdik.
Odasına götürdük, birer çay da orda içtik. Böylece
mesai başlamış oldu.

Belli ki bundan sonra gözde üniversiteler pek de
tesadüf olmayacak. Testler son sürat yapılıyor, öğret-
menleri odasına davet ediyor, onlarla sohbet ediyor,
görüş alışverişinde bulunuyor. Değirmen tekeri gibi
dönüyor rehberlikçi. Her geçen gün başarıya biraz
daha yaklaştığımızı hissediyorum.

Ben uzaktan başarıya doğru gittiğimizi sanırken,
rüzgârda sürüklenen yelkenli gibi başka mecrala-
ra çoktan gitmişiz, haberim yok. Başarıyı bir tarafa
bıraktık, gruplaşan öğretmenlerin arasını bulmanın
durdurdu düşük. Rehberlikçiyi çağırdım:

“Hocam sen nasıl bir yol gösterdin ki iş buralara
gitti, nerede yanlış yaptık?” deyince başladı anlatma-
ya:

“Şu hayatta her şeyin başı matematik. İster yükse-
kokula git, istersen gitme ama her kapının anahtarı
matematik. Belki cebiri, logaritması işine yaramaz
ama hayat onun üzerine kurulu. Bakkala gittin, ev
aldın ev sattın ne lazım? Mutlaka matematik. Me-
mur olsan da öyle değil mi? Aldın maaşı, nereye ne
vereceksin hadi ev kirası, bakkal parası, çocukların
masrafı, telefonların faturaları derken kasaba para
kalmadı, ne yapacaksın? Bu yüzden ülkemizde bir
matematik korkusu var. Tüm öğrenciler matematik-
ten korkuyor. En iyisi şe matematikten başlamak.”
dedi.

Rehberlikçinin söyledikleri aklıma yatmıştı. Bu
defa matematik öğretmenini çağırdım.

“Hocam matematik başarısı neden çok düşük, ne
yapabiliriz?” diye söze başlamıştım ki matematikçi:

“Sen bunu edebiyatçılarla konuş, bu çocukların
okuma yazması bile yok. Bir de bunlar alttan zayıf
geliyorlar, zayıf!” diye sesini yükseltti.

Matematikçi lafı boğazıma tıkmıştı. Bu defa edebi-
yatçıyı çağırttım. Durumu anlattık. Matematik öğ-
retmeninin söylediklerini hiç söylememeliymişim.
Adam küplere bindi. İşte hikâye böyle başladı.

Çok geçmeden bizim sözcülerle, sayısalcılar kar-
şı karşıya geldiler. Âdeta birbirlerine cephe aldılar.
Rehberlikçi kaş yapayım derken göz çıkarmıştı. İşin
içine veliler de girince olaylar iyice çığırından çıktı.

Çok şükür ilk dönem bitti, öğretmenler tatile girdi
de rahatladık.

İkinci dönem başında öğretmenler kurulu toplan-
tısında aile, dostluk, kardeşlik üzerine bir konuşma
yapıp öğretmenlerin arasındaki eski samimiyeti
kurmaya çalıştım.

İlerleye günlerde öğretmenlerin birbirlerine sıcak
davranmadıklarını gördükçe konuşmamın pek de

işe yaramadığını anladım. Günler, abartılan sorunlara karşılık küçültülen önemli şeylerle, suni gündemlerle ve rehberlikçinin kendini çalışkan gösterme sevdasıyla geçiyordu. Böyle giderken öğretmen arkadaşlardan bir telefon geldi. Rehberlikçi öğretmenlerden bazılarının bir yerde toplamış, beni de çağırıyorlar.

Apar topar gittim. Hoşbeşten sonra beni çağırın rehberlikçi konuya girdi:

“Falanca öğretmen bir kızla gizli gizli görüşüyor. Onu kıza bir iki defa para verirken gördüm.” dedi. Bir anda herkes donup kaldı.

“Kim bu kız, hangi sınıfta?” dedim.

“Yeni geldi, dokuzlarda...” dedi.

“Adı ne?” dedim.

“Bilmiyorum.” dedi.

Öğretmenlerden biri araya girdi:

“Halime mi?” Rehberlikçi:

“Belki de...” dedi. Bu cevap üzerine oradakiler rahat bir nefes aldı. Bazılarının rehberlikçiye duydukları öfke el ve yüz hareketlerine yansdı. Ben sert bir şekilde:

“Peki arkadaşlara sordun mu, bu kimdir, neyin nesidir diye? Sen bölgeyi tanımayabilirsin.” dedim.

“Hayır, bu konular ağır konu diye burada açıkladım.” dedi.

“Bahsettiğin öğretmenimizle Halime akrabadır. Kızın ailesinin durumu iyi değil bu yüzden öğretmenimiz ona destek oluyor.” dedim. Rehberlikçinin yüzü kıpkırmızı oldu. Yerimden kalktığım gibi oradan uzaklaştım.

Rehberlikçi ertesi gün özür dilemek için kapımdaydı. O, odadan çıkarken aklıma bir dörtlük geldi. Masadaki not kâğıtlarından birine dörtlüğü yazıp ceketimin iç cebine soktum.

Öğleden sonra Milli Eğitim’de toplantı vardı. O kadar çok ısrarla istemiştim ki Milli Eğitim’dekilerin bana rehberlikçiyi soracaklarını adım gibi biliyordum.

Milli Eğitim’in merdivenlerinden çıkarken atama şefi ile karşılaştık. Koluma girip beni odasına götürdü, çay söyledi. İlk sözü:

“Hocam, nasıl rehberlikçiden memnun musun?” oldu. Ben duymamazlıktan gelip çayımı yudumlamaya başladım.

Şef:

“Bir soru sordum hocam.” dedi ısrarla. Bunun üzerine cebimdeki kâğıdı çıkarıp uzattım.

“Buyur cevabı burada.” dedim.

Yüksek sesle okumaya başladı:

“Rehberlikçi istedim, kılavuz olsun dedim

Zihinler aydınlansın, ışıkla dolsun dedim,

Rehberlikçiden nasıl, memnun musun dediler?

Ona da rehber gerek, şükür hamdolsun dedim.”

❖ Osman Gazi Turaç

Şair Tarifi

-Kaideyi bozmayan şairler hariç-

Aşağı tükürse sakal batacak
Yukarı tükürse bıyık kokacak
Kundurayla her kavağa çıkacak
Burnundaki kılı görmeyen şair!

Kucağında çivi elinde keser
Yarenliği bilmez çok çabuk küser
Ne ışıktadır ne hızın keser
Çift şeritli yolu görmeyen şair!

Gece ava çıkar gün boyu yatar
Lafı kapçıyla ortaya atar
Kargalarla gezer baykuşu tutar
Bahçesinde gülü görmeyen şair!

Ağzını açınca susmayı bilmez
Gönlü ile hiç toprağa eğilmez
Bühtana bayılır sohbele gelmez
Mangaldaki külü görmeyen şair!

Kendisinden başkasına inanmaz
Söylediği bir gerçeğe dayanmaz
Vicdanı tanımaz yüreği yanmaz
Ne yağmur ne dolu görmeyen şair!

Hırı gücü sever hırlamaz dalar
Rüyadan uyanır hayale dalar
Piri Reis olur deryaya dalar
Yanıdaki gölü görmeyen şair!

Karpuz diye bıçak atar kavuna
Kimse doymaz sohbetine savına
Şölenlerde çıkar Leyla avına
İçindeki çölü görmeyen şair!

◆ Tayyib Atmaca

İncir Kömbe Belben

Gurbet olmasa sıla, sıla olmasa gurbet olmazdı. Çenemizi avuçlarımızın arasına alarak düşünürsek aslında dünyanın da bir gurbet olduğunu hissederiz. Bunu, Üstad Şair Sezai Karakoç bir şiirinde “Sevgili/ En sevgili/ Uzatma dünya sürgünümü” şeklinde dizelere döküyor.

İstanbul’a gelmeden önce Mehmet Avşar Hoca’mı muhabbet ediyoruz. Osmaniye’den ayrılmanın zor geldiğini ama ayrılmak zorunda olduğumu söylediğimde “Salih Hoca’yı Osmaniye hasreti öldürdü. Bizi de bu hasret öldürecek, seni de öldürmeden çek git duam sizlerle beraber...” demişti. Önce Reşat Hoca’m, sonra benim daha sonra Bestami Hoca’nın Osmaniye’den ayrılmaları kolay olmadı. Belki bizler zor olana talip olduk. Yüreğimizin yarısını Osmaniye’de bırakarak dünya sürgünümüzü tamamlamaya çalışıyoruz.

Pozantı’dan Çukurova’ya, Nurdağları’ndan Kanlıgeçit’e bakan yokuştan dikin aşağı inerken iklimin birden değiştiğini ve ılıman bir havayla birlikte memleket havası solumaya başladığını hissedersiniz. Yine şair Erdem Beyazıt bir şiirinde kadına dair “Yüreklere Çukurova gibi mümbit...” derken, hem ovanın hem insanların yüreklerinin bereketliliğini ya da bu havayı suyu teneffüs eden insanların bu mümbitlikten nasiplerini aldıklarını vurgulamaya çalışıyor.

Osmaniye’ye vardığım ilk günün akşamı canım çarşısı turlamak istiyor. İnsan birkaç ay da olsa ayrı kalmanın verdiği o psikoloji ile nelerin değişip değişmediğini gözlemlemeye çalışıyor. Kitap fuarına gidiyorum. Kitapçılar bilardo oynuyor. Bir kaç istaka da ben vuruyorum.

Perdeci Bilal türünün son örneği. Ne zaman aklıma incir düşse hemen onu hatırlarım. En iyi inciri o bilir ve oltayı attı mıydı camızdan başkasını çekmez. Dükkânının açık olduğunu ve içerde Dr. Süleyman’ın da olduğunu görünce bu buradadır dedim ve daldım içeri. Bir yere gitmiş gelecekmış, beklerken Gizlice’yi aradık. Biraz sonra geldi ama yüzünde bir mahçubiyet, “Hocam kusura bakma incir göndere-medim bunu telefı edelim.” dedi, kucaklaştıktan sonra gidip kuru incir ve belbeni getirdi. Bu arada Gizlice, Sebahattin’i arıyor ve incir ziyafeti verdiğini söylüyor uyanık. Zorkun Çocuk Şenliği’nde verdiği bir tek Beyaz Özer ile incirsememizi giderdiğini zannediyor.

Osmaniye’de aynı semada gönül kuşlarımızı uçurduğumuz dostları teker teker arıyor ve Kadırlı turpu gibi olduğumu söylüyor. Gönün “Böyle güzel dostları insan bırakır gider mi?” diyor. İstanbul’da da güzel dostlar edindiğime şükr ediyor ve bunu Allah’ın bir lütfuna bağlıyorum.

Mehmet Avşar, Reşat Gürel Hoca’mı sonra diğer dostları ziyaret etmeye çalışıyorum. Hele İsmet İpek ağabeyin yazısını ziyaretten sonra okuyunca dostluğun, kardeşliğin ve Osmaniye sevdasının bizi birbirine nasıl kenetlediğini daha iyi görüyorum.

Çukurova’nın mümbit toprağı Osmaniye’de adam gibi kalabilen ve Osmaniye sevdası yüzünden İstanbul’a elvada diyen adam hâlâ keşfedilmemek için köşe bucak kaçıyor.

“Sanat ve sanatçı kabul görmediği yerden hicret eder”

Sanatçı aynanın arka yüzüdür, oradan bakarak bize gerçeği şavkıtmaya çalışır. Salt cama bakarsanız karşıyı görürsünüz.

Bu yazıyı yazarken Bestami abi çay demliyor ve ben de Osmaniye’den getirdiğim son belben parçasını ikiye bölüp tekrar memleket hasretinin çirasını yakmaya çalışıyorum.